

I. felvonás

Az Elfeledett Háború

4. fejezet

Padawan

Mentés

Éles fájdalom nyilallt a tarkójába, mikor felnyitotta halványkék szemeit. Eleinte úgy érezte, teljesen biztos hollétében, ám ezen ábrándja hamar szertefoszlott, amint a kicsiny helyiség teljes pompájában körvonalazódott előtte, már amennyire a fényviszonyok engedték. A kezdetben tapasztalni vélt világosság ugyanis egy röpke szempillantás alatt szertefoszlott, félhomálynak bizonyulva a sima falak közt. Ráadásul az enyhe fényben is volt valami különös, valami vöröses árnyalat, melyet nem tudott mire vélni elméje. Nem, míg oda nem irányozta tekintetét.

- *Egy cella... de mi történt velem?* – hasítottak e szavak Rya tudatába, ahogyan a fényforrás felé pillantva egy vöröses árnyalatú energiamező rajzolódott ki előtte. Bár a szürke falakkal övezett helyiség nem volt valami nagy, s az ágy, melyen eddig eszméletlenül hevert, sem volt épp a legkényelmesebb, de ezt igazán nem feltételezte. Viszont közel sem ez az elmélkedés ideje.

Azonnal felugrott riadalmában, ám ebben a röpke másodpercben oly éles fájdalom hasított combjába, hogy azt hitte, menten könnybe lábadnak szemei. Jedi vagy sem, ilyen állapotban még akkor sem juthatna ki innen, ha teljesen egyedül lenne. De az előtte délcegen tornyosuló őr csak tovább nehezítette a helyzetet. A katona, ki egy fényes, szürkés árnyalatú páncélt viselt, fekete hajlatokkal, s sisakjánál a már megszokott, T alakú nyíláson át felé meresztette felé még így is fenyegető pillantását. De Rya kék szemei koránt sem ezen, hanem a férfi kezében tartott ormótlan sugárkarabélyon akadt meg, miközben kétségbeesetten próbált állva maradni. Hiszen az esélyei ellenére mégsem akart a birodalmiak közt megrohadni.

- A helyedben nem erőltetném – vágott közbe a hősies próbálkozásba a sith katona, amint első kézből tapasztalta az ifjú twi'lek akaraterejét. – Az a seb az egyetlen dolog, ami visszatart attól – folytatta mondandóját egy másik, jóval szűkösebb cella felé mutatva gyilkos fegyverének rideg csövével. Egy kicsiny, alig fél négyzetméteres, cső alakúra, ahol már kénytelen lenne folytonosan állva maradni, ha csak nem kuporodik elég kicsire. Ám akkor meg azért hasogatna combja, melyet nagyon fájlalt ugyan, ahhoz képest közel sem volt olyan súlyos a sérülés.

S ahogyan választása nem lévén visszaült a kemény felületű fekvőhelyére, hirtelen rádöbrent, mi okozza mindezt. Korábban elég volt koncentrálnia ahhoz, hogy enyhíthesse az ilyesfajta sebek kínját, melynek még csak nem is emlékezett eredetére, – csupán arra emlékezett, hogy elindultak a Tythere – de most képtelen volt elnyomni azt, még a legcsekélyebb tekintetben sem. Ráadásul, már koránt sem látta oly tisztán környezetét, az fényviszonyok miatt ez lehetetlen volt számára, pedig nem kellett volna annak lennie. Hisz az Erő mindig is megsúgta neki, hogy épp mi van előtte.

Csak egy gond volt: immár semmilyen kapcsolatot sem érzett vele.

Nincs jobb rejtekhely egy kicsiny kocsmánál, hol a nyitva tartás minden percében egy kisebb tömeg ücsörög, agyának teljes leamortizálásán fáradozva. Két köpenyes csavargó itt nem kelt feltűnést, nyomtalanul elvegyülhet az asztalok sokasága közt,

bárki is keresse. Legalábbis Hawk és Leon így vélekedett, mikor újabb nehézkes, s türelmetlen léptek törték meg a csendet, tulajdonosuk koslató tekintetével kísérve.

Azonban a ródiai hamar feladta keresést, megfordult, majd kísértelt ugyanazon a keskeny bejáratú ajtón, hol megérkezett. A harmadik fejezetet képviselte, ki a megannyi szerencsevadász közül nem elégedett meg a történetekkel. A másik két kalandor fejének vételéig biztosan nem.

- Ez a Köztársaság nem egy rossz hely, „jól” ellenénk – törte meg a klón cinikusan az asztal felett uralkodó csendet, mely tökéletesen beleillett az itteniek heves csacsogásának a morájába. A mellette ülő férfi válaszkor, ő jól meghúzta a keze ügyébe akadó, erősen szeszes italt tartalmazó poharat.

- Nincs az az univerzum, ahol ez után ne keresne minket a fél galaxis. Inkább örülj, hogy élve úszad meg az egészet – vágta hozzá Leon búsan, üres tekintettel. Egy pillanatra úgy érezte, mintha ő volna az egyetlen, ki bármiféle sajnálatot is érez Rya iránt. Ám a klón hamar eloszlatta ezen tévhitét, ismét felszólalva a füstös helyiségben.

- Van ötleted, hogyan hozzuk ki onnan?

- Nincs, reméltem, hogy neked lesz. Sőt, arra is kéne egy jó terv: hogy fogunk **mi** kijutni **innen** – vágta rá a férfi erős hangsúlyt fektetve ezen szavakra. – Hajó nélkül sehova sem jutunk, ráadásul azt sem tudjuk hova vihették, ha nem lőtték agyon ott helyben. Ahogy elnézem, ezek az arcok nem lelkesednek a fajtájáért.

- De a pénzért igen. Ne feledd, háború van. Egy sith annyi pénzt fizetne érte, amennyit az ilyen fickók el sem tudnak képzelni. Hidd el, az első dolguk volt, hogy magukkal ráncigálják a legközelebbi birodalmi cirkálóra, és már roskadoznak a vagyonuktól. Már ha a kérdéses sith nem volt szórakozott kedvében, akkor helyben agyonlövötte őket.

- Jó, tehát találd meg a cirkálót, talált meg a lányt. Kétlem, hogy annyi ideje lenne szegénynek, hogy a fél galaxis átfésülése után ráakadjunk. A sötét oldal követői nem szoktak túl sokat teketóriázni velük. Kiszedik belőle, amit tudni akarnak, aztán megölik őket. Vagy rosszabb, átállítják a saját ügyük mellé. Bármelyik is lesz, őt már rég elveszítjük, mire odaérhetnénk – fejtette ki Leon az álláspontját, tudván, hogy a végén mindenképp a klónra bízta majd a döntést.

Eközben egy magas, fekete hajó férfi toppant be az épületbe, köpenyén, barna ruháin egyértelműen látszott, hogy nem azok közé a férgek közé tartozik, kik mindenáron a páros vesztére törekszenek. Éppen ezért, ők le sem hajtották a fejüket a barna szemű férfi láttán, ki azon nyomban kért egy jó erős italt a csapostól, ki tán egy durós lehetett. A jól megtermett, különösen vállban izmos alak úgy kezdte inni a kézhez kapott kékes folyadékot, mintha mi sem lett volna természetesebb.

- Bízunk a szerencsénkben – felelte a klón, amint teljes mértékben megbizonyosodott afelől, hogy az új vendég nem jelent számukra fenyegetést. Ami persze teljesen nyilvánvaló volt az első szempillantást követően, de a katonák már csak ilyenek. Mindig mindent halálos veszedelemnek vélnék. – De előbb szereznünk kell egy másik hajót, még hozzá egy rohadt gyors gépet, ha idejében a nyomára akarunk akadni.

- Gondolom a „*tisztességes úton*” kifejezés, ezúttal szóba sem jöhet – a klón ennek hallatán vegyes érzelmekkel rázta a fejét. Tekintve, hogy néhány kósza krediten és pár rongyon kívül semmijük sincs, nem is értette, miért kellett ezt Syrusnak felvetnie.

- Van a közelben néhány úrkikötő, talán meglovasíthatjuk az egyik hetek óta rostokoló hajót, ha megfelelően időzítünk – Hawk arca nem mutatott érzelmeket, ő képes volt faarccal kinyilvánítani, hogy az ő ügyükért alaposan keresztbetesznek egy szerencsétlennek. Ezt annak köszönhette, hogy régen – vagyis már a távoli jövőben – részt vett pár vérfagyasztó bevetésen, melyekhez képest csekélységnek számít mindez.

- Rendben, ha ez kell, hogy megmentünk – helyeselt végül Leon.

- Különös, általában a Jedik szoktak megmenteni minket, és nem mi őket. De gondolom, már csak ilyen idők ezek – tette hozzá a klón, miközben még egy utolsó kortyolt a pohárból, mielőtt annak tartalma végleg kimerült volna.

Nem is vette észre, de a „*Jedi*” szó nem csak kicsúszott száján, majd tovatűnt a megannyi egyszerű ember beszédében, hanem megragadták egy illető figyelmét, túlságosan is, hogy az a háta mögött hagyhassa mindezt. A férfi, ki nemrég lépett be a kocsmába, kiitta kékes italát, majd ráérősen, egy mély lélegzetvétel közepette egyenesedett fel székéről, egyenesen a két férfi felé véve az irányt.

S meglehet, a két férfi nem volt idevalósi, de azt ránézésre is meg tudta mondani, hogy az a folyadék több alkoholt tartalmazott, mint amennyi fogyasztását bárki is megállhatná. Ám a feljük közeledő alak léptei biztosak voltak, a részegség legkisebb jelét sem sugározva magukból, ahogyan semmi más sem. Akárhogyan is, egy pillanatra úgy tűnt, mintha ez az ember immunis lenne a piára. A férfi, ki most az asztaluk fölé magasodott természetes testalkatával, majd kíváncsian emelte feljük barna szemeinek meglehetősen kérdő pillantását.

- Milyen jedi?

Rya hiába tépelődött idegességében, semmit sem tudott tenni az előtte állók ellen, nem az Erő nélkül. Bár nem sejtette, nem is sejtette, hogy lehetséges ez, kénytelen volt beletörődni a helyzetbe. A ténybe, miszerint még járni sem tud a mindent körülölelő misztikus segítség nélkül. De ha még tudna is, a férfi átráncigálná a másik, ennél jóval szűkösebb ketrecbe. Egy akkora alak ellen, mint ő, valamint a harc esetén minden bizonytal a segítségére siető társai ellen egyszerűen nincs esélye.

Mivel ki nem állhatta a sith katona egyre csak felé meredő pillantását, úgy döntött, inkább az ágyban fekvé, behunyt szemekkel kutakodva az elméjében próbálja meglelni azt, mit a legjobban hiányolt: a kiesett történeteket. Mint kiderült, a meditáció egy bizonyos formájához nem kellett semmiféle kapcsolat sem az Erővel, kis erőlködést követően szinte teljesen visszaállt emlékezete.

Minden apró cseppje.

A mind hevesebben cikázó lézéráradatban egyre nehezebben tudott helytállni, ahogyan szüntelenül ontotta magából a kint a lábán húzódó seb. Maga a sérülés nem volt veszedelmes, s a lézernyaláb sem ért bele húsába, csak a bőrét hasította fel a „szerencsés” szögnek követően a combjának teljes vonalán, teljesen kiégetve a sérülést. Ennek ellenére rohadtul fájt, mint minden lőtt seb.

Ezen a ponton már szívesen letette volna fegyverét, hogy a földre rogyva tehermentesítse lábát, ám az ádáz küzdelem még közel sem ért véget. Egyik izzó lézernyalábot verte vissza fényszablyájával a másik után, olyan iramban és pontossággal, ahogyan csak az Erőben lakozó képességeinek és gyors reflexeinek köszönhetően csak tudta. Tán, ha így folytatódik az öldöklés, előbb-utóbb feladta volna a sok senkiházi szerencsehajhász, ráébredve, hogy mindez nem éri meg a fáradozást, ám közel sem így alakultak az események. Valami még volt odaát, valaki még lapult a sötétben, ezt a lány tisztán érezte.

Néhány röpké pillanatot követően még a különösen erős jelenlét hollétét is meg tudta határozni. Húsz méternyire felette, a sith cirkáló burkán lapulva figyelte az, kinek jelenlétét Rya megérezte. S akarva-akaratlanul is felcsúszott oda halványkék szemeinek folyton-folyvást kíváncsiskodó tekintete. De hiába pillantott fel, senkit sem látott, nem a saját szemeivel. Az Erő volt az, mely egyedül sugallt neki valamit, de koránt sem, mit Venn remélt tőle, bár így is hálás volt a néma sikoly óva intésének, méghozzá az életével tartozott ennek.

A lézernyalábot, mely szilajul hasította felé a már a megannyi sugárvető füstje által megtelt levegőt, észre sem vette volna másképpen, így is az utolsó pillanatban került sor minderre. Nem habozott, nem is tehetett már, s iszonyatos gyorsasággal irányozta az egyenesen arcának kecses vonásai felé száguldó lövés elé kardjának zöldesen izzó pengéjét. Nem elég gyorsan, nem elég pontosan, de mégis életmentően. A zöldes lézér így, ha hajszal híján is, de elpattant a pengéről, épp a legrosszabb helyre, egyenesen a felé délcegen zakatoló bothan felé.

Ki egy vibropengét szorongatott mindkét kezével. Mindez nem lett volna baj, csak egy újabb holt idegen. Ám a lény csípőjébe csapódó lézernyaláb nem a bőrét, hanem az övére csatolt táskát érte, melyben egy repeszgránát pihent. Az egyetlen fegyver, mely ellen még egy fénykard sem véthetett, semmiképpen sem.

Rya elég távol állt ugyan, hogy az idegennel ellentétben ne szakítsa megannyi apró, égett, hevesen füstölgő húscsafatra a robbanás, ám annak hihetetlen hőjét már csak az Erő segítségével védhette, s magát a lökeshullámot már sehogyan sem. Annak hatására egy insta alatt kiröpült finom markából fénykardja, ő pedig jó öt méter repülés után a földön találta magát. Azonnal nemes fegyvere felé nyúlt az Erő segítségével, ám kénytelen volt szembesülni a ténnyel, miszerint a szerencsevadászok már körül is állták ekkorra, felé meresztve a számára ódivatú, mégis a csúcstechnológiát képviselő lézerekarabélyaik megannyi rideg csövét.

Immár semmit sem tehetett, mint a szerencsevadászok utasításainak megfelelően hátra tett kezekkel ülni a poros talajon, elkeseredetten várva az ítéletére.

- A fenébe... – hangoztatta Leon egyre halkabban, miközben a két férfi még heves harcot vívott a nem a lányra koncentráló törvényen kívüliek tömkelegével. Ám nem tellett sok időbe, Hawk mély hangja újfent megtörte a harc moráját.

- Mennünk kell! Érte már semmit sem tehetsz! – harsogta fennhangon a klón, tudván, hogy nem fogják megölni a lányt. Elvégre állig felfegyverzett férfiak ezek, kik szemmel láthatóan már jó néhány, nem feltétlenül saját sugárvetőt elsütöttek az életükben. Ennyire nem lehetnek ostobák. Legalábbis ezt el kellett hitetnie magával, mind neki, mint Syrusnak, hogy egy tapodtat is arrébb mehessenek. Ha úgy vélnék, Ryának esélye sincs a túlélésre, halálukig küzdenének.

- Jé, futnak a nyulak! – nevetett fel az egyik fosztogató önelégülten. – Főnök, ne menjünk utánuk? Had szerezzünk rendes trófeákat is ezen a cafkán kívül! – ekkor az itt tartózkodó, kis csapat fejedelmének vezére – melynek minden bizonnyal ezen személy is tagja volt – úgy pillantott rá, mintha egy rakás trágára tekintene.

- Cafka? Ez a lány többet ér, mint a mi életünk együttvéve – ekkor a vele szemben álló ródiai szemében oly kevés értelem látszott, mi már jóllehet, nem is volt lehetséges. – Ez egy Jedi, te észlénny! Többet kaszálunk vele, mint a múlt évi trófeákkal, együttvéve. De tudod mit, mi átadjuk a Birodalomnak, te pedig nyugodtan koslass az után a két félnótás után! – amint ezen mondat elhangzott, a jól megtermett duros a sugárvetőjének tompa markolatával egy irdatlan erejű csapást mért Rya tarkójára, ki azonnal elvesztette az eszméletét.

Ez volt minden, mire az ébredéséig emlékezett.

- A jó életbe... – szitkozódott a tudatában Hans Arkam, az interdictor szitává lyuggatott oldalában rejtőző, harmincéves éveinek elején járó férfi. – *Hogy lehet egy Jedi ennyire ostoba?* – persze a tény, hogy a törvényen kívüliek tömkelege már talált más elfoglaltságot is az ő kézre kerítésénél, különösen jó tényező volt a körülményeket tekintve. Csak épp az akaratlanul hozott áldozat mértéke az, mellyel a férfi nem értett egyet. Hisz, ha ő nincs, az a szerencsétlen lány addig nézelődik itt, amennyit csak akar. Bár bizonyára semmi értékeset sem találna itt, vagy bármit, mi értékes az ügyének, de legalább biztonságban lenne.

Ehelyett kénytelen volt figyelemmel kísérni, ahogyan egy jókora idegen a vállára kapta a fiatal vékony, tehetetlen testét, s egy rongybaba módjára vitte magával, egészen a Scavengerig, melyet még hőseink hagytak itt. Mint Hans látta, a másik két kalandornak mégis volt valamennyi esze. Tudták, hogy a motoros szánokon zakatoló fejedelmek simán utolérnék őket az odaúton, ezért meg sem próbáltak az újonnan szerzett úralkalmatosságuk felé közeledni. Ehelyett a másik irányba, az alig tíz kilométerre lévő városka felé vették az irányt, mely számos úrkikötővel rendelkezett.

Mivel Rya volt az elsődleges célpont, a szerencsevadászok rájuk sem hederítettek, egyedül az egyik ródiai, s még egy-két különös szerzet tervezett utánuk menni, de nem a fizetség elrendezéséig. Hiszen mindegyikük Hanst kereste, egy erőhasználót, ki jól érti a kardforgatás művészetét. S tekintve, hogy nem ismerték név szerint, a

felbérlőik nem mutattak róla képet, sőt, még a nemét sem közölték: nem csoda, hogy összetévesztették azzal a szerencsétlen twi'lekkal, ki isten tudja, honnan keveredett ide. Ez már nem is számított különösebben.

Az egyetlen dolog, mi Hans elméjében forgott, az a lelkiismeret. Egy Jedi nem hagyhatja, hogy más, különösen egy testvére fizesse meg az árát a saját sarának, nem, ha van másik lehetősége. Elvégre, ha sikerül megtudnia valamit a lányról, már érte mehet, hogy még azelőtt szabadítsa ki börtönéből, mielőtt valamelyik „Darth” tenné meg ugyanezt, csak épp a testének merő ketrecéből.

Persze még órákba telt, mire a törvényen kívüliek rengetege szétszéledt, s a távolban, biztos rejteken sorakozó hajóik felé vették az irányt. Ám hiába volt tele izgalommal, és a lány iránt érzett aggodalommal szíve, könnyű szerrel végigvárta az egészet. A türelem és a bölcsesség a Jedik egyik legfőbb, egyben legismertebb erénye. Bár a bölcseségtől sok esetben távol állt Arkam, a türelemmel már jóval könnyebben ki tudott egyezni. Ezen felül a rögtönzött meditációja is segítette ebben, mely által az Erő pontosan megmondta neki, hogy mit kell tennie.

Úgy vetette le magát a robosztus hajó vaskos páncéllemezei közt tátongó nyílás törmelék fedte talajáról, mintha csak egy fregatt beragadt leszállókarmáról érkezett volna alá a humuszra, nem is érezte másképpen. Egy átlagember minden bizonyal lábának minden egyes négyzetcentiméterét ripityára törte volna érkezéskor, de egy erőhasználó közel sem egy átlagember. Persze a gyaloglás már jóval időigényesebb volt, még az ő sebes lépteivel is, melyekért bármely gyorsgyalogló egy kisebb vagyronról is hajlandó lett volna lemondani. A páratlan tempóért cserébe, mely már alkonyatra a félreeső városkába repítette.

Ha tehetné, nyomban a lány után eredt volna, ám balgaság ily kevés információval nekiállni Rya megmentésének, előbb konkrétumokat akart. Olyasmiket, melyek alapján már könnyű szerrel rálel az Erő segítségével nélkül is, hiszen nincs az a sith, kinek ne jutna eszébe ysalamir gyíkot tenni egy újonnan elfogott Jedi közelébe. Például a neve, kinézete, testalkata, ruházata már bőven elég lett volna – egy háborúban mindkét félnek vannak hírszerzői, kis szerencséjével, ők már rég ráleltek Ryára, csak épp nem tudnak róla – ezek azok a dolgok, melyeket egy vak ember akkor sem tudna megmondani, ha az élete múlna rajta.

Az Erő segítségével csak a kérdéses személy auráját, faját, erőben lakozó képességeit tudta megállapítani, ez pedig közel sem elég. Különbözően sem sikerült még teljesen megszoknia a tényt, hogy a szeme világától megfosztották a már lezuhant cirkáló fedélzetén, mivel már sehogyan sem tudták rávenni a Köztársaság féltve őrzött titkainak kiadására, de teljesen megérte átesnie mindezen. Hiszen azok biztonságban maradtak, a szemei meg... nos, *bárcsak pár órával később került volna sor az öldöklésre. Akkor már láthattam volna az arcát.*

Elmélkedése közepette levette a szeméit eddig elfedő, kormos rongydarabot, mely alól egy tökéletes egészségi állapotnak örvendő, barna szempár kandikált ki. A Régi Köztársaság idején számos erőhasználó tehette volna meg ugyanezt, tökéletesen helyrehozni az égés okozta sebet, de a legtöbbjük úgy vélte, sokkalta jobb neki

nélküle. Ezt a bölcsességük sugallta, hisz tudták, így messze kitolódnak a korlátait. Ám Hans inkább maradt a jó öreg – „*Meglátom és aztán szelem ketté!*” – módszernél.

Innentől kezdve, már nem volt más dolga, mint felkeresni a városka létező legeldugottabb helyét, beülni a bárpulthoz, kérni valami jó szeszes italt, aztán türelmesen hallgatni, hogy mit mondanak a többiek. S nem telt bele sok időbe, két férfi máris egy jediről kezdett pletykálni, kit minden áron meg akartak menteni. Ekkora felállt, odalépett hozzájuk, s feltette a kérdést:

- Milyen jedi? – a felé meredő ellenséges pillantásokból ítélve ezek vagy a fejükön landoltak az imént, vagy nem láttak még Jedi mestert. Legalábbis nem olyat, ki a Jedi Rend normáinak megfelelő öltözetet viselte. Hans az utóbbit feltételezve úgy döntött, inkább bemutatkozik, mielőtt újabb, szükségtelen bonyodalomba keveredne. – A nevem Hans Arkam, a Köztársaság egyik neves tábornoka vagyok, mellesleg egy Jedi mester. Azok a fickók engem kerestek, és nem akarom, hogy miattam keljen meghalnia. Szóval, segítetek, vagy sem?

- Még szép, hogy... – felelte volna szívélyesen Leon, ám Hawkból ismét előtört a katona, ki mindent és mindenkit megkérdőjelez, mielőtt döntene.

- Előbb mutasd a fénykardod! Ha Jedi vagy, megteheted – ekkor a férfi kihajtotta köpenyét, mely alól egy barázdált markolatú fényszablya kandikált ki a hosszúkás, henger alakú testével. – Hallgatlak – biccentett a klón meglepetten.

A látomásszerű emlékaradat végeztével Rya összerándult fájdalomában. Úgy élte át a puskatussal való nem túl hosszú életű találkozást az elméjében, mintha az ténylegesen, fizikailag is megtörtént volna vele az imént.

- Áh, most már láttad – mosolyodott el az őr elégedetten a sisakja alatt. – Milyen érzés, hogy a barátaid ott hagytak téged, elhúzták a csíkot, amíg megtehették? Kiszolgáltatva azoknak a félkegyelműeknek, elárultak téged. Átadtak nekünk, hogy a rabunk lehess. Mond, kicsi twi'lek, csak nem félsz tőlünk?

- Ezeket meg honnan tudod? – kérdezte a lány meglepetten, de nem félve, vagy épp rettegve. Ez tisztán látszott halványkék szemeiben.

- Tudok egy s mást rólatok, Jedik. A téged behozó zsoldosok pedig készséggel megosztottak velünk mindent, egészen a haláluk pillanatáig – csak nem gondolta volna bárki is, hogy egy sith, vagy akár egy birodalmi, fizetni fog bármiért is?

- Akkor tudod, hogy bármit is mondasz, egy szavadat sem fogom elhinni! – vágta rá Rya dacosan, de valahogy érezte, hogy nem fog tetszeni az őr válasza. Minden esetre, egyszer mindenképp választ kap majd a témára. S inkább előbb, mint utóbb.

- Nem ifjú jedi, még nem... de nem is én leszek az, aki elhitesi veled. Darth Xesh, a Sith egyetlen igaz ura, hamarosan ideér, s akkor azt is megbánod, – ekkor a férfi éles hangneme gúnyos kacajba csapott át – hogy megszületted. Távollétében már előkészítettünk mindent, a legapróbb részletekig. És tudd meg, lányom, ha végzett, még nálam is engedelmesebb szolgálója leszel. Vagy meghalsz!

Idő közben Rya egy különös, mégis ismerős löketet érzett, valami visszaköltözött karcsú testébe. Valami, melynek köszönhetően újfent teljes pompában látta át környezetét, még a halovány látási viszonyoknak köszönhetően is. Valamit, melytől már nem csak a maga előtt álló sith harcost látta, hanem a páncél alatt megbúvó férfit, annak önzéssel és kegyetlenséggel teli gondolataival egyetemben.

A twi'leket ismét átjárta az Erő.

Eleinte el sem hitte lelkének legfőbb örömhírét, de hamar kizárta elméjéből a kétségeit, hogy az egyetlen feladatára koncentrálhasson, melyre igazán kellett: a szökésre. Ugyan beletelt néhány percbe, mire kellőképp elnyomhatta a combján húzódó seb égető fájalmát, majd ismételten felegyenesedhetett, de legalább különösebb erőlködés és kínlódás nélkül tehetette. Jól ismerte a cella felépítését, akárcsak egy, a saját korabeli cellájáét, ezért nem telt többre egy röpké kézmozdulatnál, hogy a vörösösen izzó energiamező örökre megszűnjön létezni.

- Mi a... – horkant fel a birodalmi elégedettségéből, majd emberfeletti gyorsasággal kapott fegyveréhez, egyenesen Rya szíve felé tartva annak rideg csövét. De már jóval ezelőtt tudatosult benne a tény, hogy innen már nincs kiút számára, elvégre kizárt, hogy egy Jedit ily könnyedén elintézhessen. Akár sebesült, akár rendelkezik fénykarddal, akár nem. Mindössze egyetlen dolgot nem vett figyelembe, egy merő érzelmet, melyet az ő oldalán már rég elfeledtek: a könyörületet.

Rya még sohasem oltott ki életet önzésből, merő bosszúvágyból, bármilyen helyzetbe is vetette a sors. Akivel mégis végzett, azt szükségből, a pusztta túlélésért, vagy mások megmentésért tette. S a szó szerinti értelemben vett gyilkolást koránt sem itt és most akarta elkezdni, ráér majd, mikor megleli a mestere gyilkosát.

Persze, ahhoz vissza kéne jutnia a saját idejébe...

Az őr ugyan elsütötte sugárvetőjét, – benne igenis lakozott gyilkos szándék, s nem is kevés – de a lány finom tenyeréből induló erőlködés félbeszakította célzását, így a vörösösen izzó lézernyaláb messze elkerülte Rya bájos testét. Ő azonnal tovább indult, amint meggyőződött róla, hogy az iszonyatos erővel a falhoz vágott férfi csak elájult, s nem fenyegeti közvetlen életveszély – felettesei haragját leszámítva.

Mivel a raboknak kezébe nem adnak fényszablyát, vagy bármi egyéb fegyvert, kénytelen volt beérni az őr sugárkarabélyával. Az nem tatózott a számára legtesthezállóbb fegyverek közé, de csak megtette, míg elérte a hangárok valamelyikét, már ha vannak egyáltalán. Így, négy évezred távlatából semmit sem tud az interdicator osztályú sith romboló felépítéséről, bár őt is ide kellett hozniuk valahogyan. Tehát kell lennie valaminek. A kérdés csak az:

Hogy mégis hol?

Feljutni a hatszáz méter hosszú bestia fedélzetére, már önmagában is nehéz feladatnak számított. Ám Hans jól tudta, még csak most jön a neheze. A komp, a hamis személyazonosság, s néhány ügyes elmetrűkk megtette idáig, de nem tovább. Elérkezett az ideje annak, hogy ledobják álcájukat, hisz már megérkeztek.

- Most! – törte meg a Jedi erélyes hangja a csendet, majd egy határozott mozdulattal aktiválta a már jó ideje köpenye alatt szorongatott fénykarját, s annak sárgásan izzó pengéjével felnyársalta az előtte délcegen ácsorgó birodalmi. Miközben a harcos élettelen teste hangos puffanással érkezett a fémes talajra, két lövés hasított a levegőbe. Hawk nem meglepő módon célba talált, akárcsak Syrus, tehát már csak egy ór maradt a szellőzőjárat azon része előtt, mely tökéletesen megfelelt a jedi céljainak. Ki nem habozott, nyomba kettészelte az ellene egy ócska vibropengével menetelő harcost, majd a mellkasába merítette fényszabljáját.

Kegyeletből, ami azt illeti.

- Tiszta a terep – jelentette ki Hawk, s ha ő tette, akkor tényleg tiszta volt a terep. Bár megesett már, hogy egy klón is téved, de ő... az még sosem.

- Egyáltalán mi köze van ehhez a szellőzőjáratnak? Nézz már ránk, egyikünk sem fér be oda! – bár jobban meggondolva, ő lehet mégis megtehetette volna ezt. De semmi kedve hozzá, egyébként is irtózik a szűk helyektől, főleg ellenséges területen.

- Nem is kell belemennünk, csak behajítjuk ezt a kis drágaságot – vágta rá Arkam széles mosollyal az arcán, majd egy füstgránáthoz hasonló valamit dobott be rajta egy laza kézmozdulattal, melyből sárgás árnyalatú gáz kezdett előtörni. – Megkíméllek a részletektől, ez egy olyan elegy, melyet nem mutatnak ki a hajó műszerei, nem is árt senkinek, az Ysalamir gyíkok kivételével. De nekik piszkosul.

- Ysala... mik? – vakarta a fejét Hawk, észre sem vette, hogy mostanában milyen természetesen viselkedik a fehér sisakja nélkül. Bár eddig sem volt különösebb szüksége rá, de mégis... a tudat, mely szerint milliók viselik rajta kívül ugyanezen arcot, az utolsó ütemig megegyező hanggal, szívvel, s lélekkel, ráadásul mind ellene... ez sosem hagyta nyugodni. De itt még nem létezett klónhadsereg, egyedi volt, mint bárki más. Ezzel együtt a fájó tudat is semmivé foszlott a lelkében.

- Kis, sárga gyíkok. Az a mániájuk, hogy egy bizonyos körben elfojtják az Erőt, muszáj kinyuvasztanunk az összeset, hogy megérezhessem Rya jelenlétét, s figyelmeztethesselek benneteket másokéval szemben. Nem akármelyik birodalmi cirkálón vesznek át Jedi foglyokat. Egy nagyhatalmú sith már a hajón kell, hogy legyen, de ha még nincs, akkor már úton van. Szóval sietnünk kell!

- Siet, „ned” kell – csattant fel a klón, különös hangsúlyt fektetve a szóra.

- Hatos blokk, E fedélzet, jobbról a harmadik cella – vágta rá Leon egy terminál felett matatva. Sosem díjazta azt, hogy nagyapja egyfolytában az ilyesfajta, ősidők óta a múzeumokban heverő ócskavasakról kívánta oktatni a számítógépekkel kapcsolatos dolgokat, de most mégis hálát adott mindennek. – Most mi van? – nevetett fel a felé meredő meglepett pillantások közt. – Csak bele kellett nézni, még tűzfal sem védte.

- Különös, már nem látom a fától az erdőt – szólalt fel a jedi, majd nyomban a kérdéses cellablokk felé vette az irányt, és a többiek sem haboztak utána menni.

Lendületük nem hagyott alább, egészen néhány folyosóval későbbig, amikor egy, az előzőeknél jóval tágasabb helyiségbe érkeztek, alighanem az egyik megfigyelő fedélzethez. Legalábbis Syrusnak azonnal ez ötlött fel, mikor meglátta az úr hidege felől hatalmas ablakkal tűzdelt helyiséget, melyben számos sith harcos sorakozott ugyan, ám épp a mindenség végtelene felé néztek.

- Lelőni! Nincs kegyelem! – harsogta azonnal az egyik férfi, majd azonnal példát kívánt statuálni az embereinek. Az ormótlan sugárkarabélyából érkező lövés viszont nyomban visszapattant Hans pengéjéről, egyenesen a birodalmi szeme közé. Ám hamar szembesülnie kellett vele, hogy az általa öngyilkos hajlamúnak vélt katonából igazi mártír lett, mivel ezen röpké pillanatban az összes többi katona hosszá hasonlóképp járt el. Merőben más eredménnyel.

A legalább egy tucatnyi, a huzamos igénybevétel hatására átforrósodott csőből záporozó lézernyalábok közt Arkam úgy hasította az ellenséges katonák testét, mintha azok közönséges gyakorlóbábok lennének. A két másik férfi ugyan igyekezett maga is kivenni a részét az öldöklésből, ám szerepük eltörpült a jediéhez képest, ki szemmel láthatóan jobban forgatta a kardot, mint Rya, s az Erőhöz is jobban értett nála. De a férfi ezért is kapta meg a mester címet, valamint a tábornoki széket.

Persze az ifjúhölgyet sem kellett féltetni, csupán egyetlen sugárvetővel rendelkezett, de mégis remekül boldogult a sith katonák sokaságával szemben. Egy kis ideig rendületlenül folytatta a hangár felé tartó vonulását, ám ekkor rájött, hogy teljesen rossz irányba ment, de nem is köthetett volna ki jobb helyen.

Az Erőben lakozó képességeinek köszönhetően, érezte a szomszédos helyiségben tartózkodók jelenlétét, valamint egy, nála sokkal erősebb személyét, ki szintén erőhasználó volt. De mégsem fordult vissza. Készen állt rá, bármit is gördítsen elé a sors. Különben is, ha az a személy nagyon a nyomára akart bukkanni, akkor bizonyosan szembekerül majd vele, mielőtt elhagyhatná a hajót. S akkor nem 2, hanem legalább húsz katona sorakozik majd mögötte.

Tehát most van a legtöbb esélye.

Bátran, s eltökélten viharzott be a helyiségbe, ahogyan azt bármely más Jedi is tenné hasonló helyzetben. Már majdnem meg is húzta sugárvetője ravaszát izgalma, és mérhetetlen óvatlansága közben, de az utolsó pillanatban sikeresen ráeszmélt Leon borostás, lassan már fekete szakállal fedett arca láttán, hogy ettől a perctől fogva baráti közegbe érkezett. Hármuk közül hamar beazonosította a klónt is, ám a harmadik, kezében fénykardot szorongató személyt nem ismerte.

- Rya? – hangzott a döbbsé hangúlyú kérdés, két szájból is egyszerre.

- Gyorsabban döglöttek azok a gyíkok, mint hittem – mosolyodott el Hans, majd barátságosan a lány felé nyújtotta jobbját, egyúttal felé meresztve barna szemeinek örömteli pillantást. – A nevem Hans Arkam, nagyon örvendek a találkozásnak. És elnézést, amiért belekevertelek az egészbe.

- Szóval azok a fejedelmek téged kerestek – a férfi ennek hallatán bólintott, nem tudta miért, de vegyes érzelmekkel. Egy bizonyos tekintetben azért, mert szomorúnak kellene lennie az esetért, ám mégis örül, hogy összehozta a twi'lekkal a sors. Kinek csak most esett le a tény, hogy a miatta hallotta az Erőben, amit, tehát ő a támpont, melyet ez idáig kerestek. *Tettek egy fontos lépést a...*

Folytatta volna Venn a gondolatmenetét, ám ekkor egy hatalmas csillaghajó suhant elő a hipertérből. S bárki is vezette, nem habozott, azonnal tüzet nyitott rájuk. Ráadásul meglepő hatékonysággal, ugyanis a teljes hajótest beleremegett az

egymást követő becsapódásokba. Ryában hamar tudatosult a tény, ki tudta, hogy egy nagyerejű sith már úton van ide:

Ezt a hajót senki sem hagyhatja el, nem élve.